

עיניים שלי

ברוך יעקבי

"מחר נלך ללונה פארק, אני מבשר, והוא, רוקע ברגליו, צוהל: "אנקונדה!" בזה הרגע עשיתי את שלי, קניתי אותו, את עולמי. אני לא סובל את המפלצת, אבל הוא, אין מאושר ממנו. והאושר שלו זה האושר שלי. כלום אין זו משאלת לב של כל הורה? על כל פנים, זה מה שאני רוצה: להיות אבא טוב.

עיניים שלי, אנחנו משחקים. יושבים זה מול זה, מישרים מבט, עיניים פתוחות לרווחה. ההשתקפות שלי באישון שלו. אני רואה אותי דרכו. אבא ובן. הוא זה אני, אני זה הוא. יחידה אחת, בלתי נפרדת, רק להחזיק מעמד, לא להישבר. כמו תמיד, אני ממצמץ ראשון.

יש לנו מסלול קבוע. על הבלרינה הוא עולה בלי חשק. מתקן של בנות, הוא מזלזל, לא סופר אותו. שובל שמלתה עולה ויורד באיטיות מופגנת. אבל הוא קופץ עוד לפני שהסתיים הסיבוב האחרון. מכאן והלאה המתח בונה את עצמו, השיא עוד לפנינו.

הקרוסלה חנינית, לא יותר. בעיקר, בגלל אותו סוס שחור, שנחשב בעיניו חזק ומאיים יותר מכולם. אני לא רואה הבדל ביניהם: שרירים משורגים, ראשים זקופים, ירכיים מוצקות, גוף אצילי. אין לי בעיה, הייתי עולה על כל אחד. אצלו זה סוסים, בעיני רוחי אני רואה אותם, גברים.

בכל סיבוב אנחנו חולפים על פני מטרה. הוא שולף אקדח, מכון ויורה. "פיו! פיו!" מחסל שודדים פורעי חוק, מפענח כתב חידה, מוצא אוצר אבוד. אבל תמיד מעדיף לשחרר אותה, בלונדינית חטובה, זה הטעם שלו. נחטפה, קשורה לעץ, רק מחכה לו, שיבוא ויציל אותה.

זה כבר הפך לטקס, נאסר עליי לשנות בו דבר. הוא סוקר את רחבת המתנגשות. בוחר אחת – מפוקפקת, של גנגסטרים – ואותי הודף לתוך שבר כלי דהוי, חסר חיים. לא סיבובים במסלול, לא נסיעה זה בצד זה או אחד אחרי השני. תחרות? כלל וכלל לא. הוא שואב הנאה מלכוון את המכונית שלו בדיוק מול המכונית שלי, זומם להיכנס בי. שולט בהילוכים, לוקח רוורס. אם אפשר, ביד אחת. איפה הוא ואיפה אני, עיניים שלי.

חדור מטרה, הוא מביים את הסצנה. "תפוס ת'פינה הכי מרוחקת, בקצה" הוא פוקד עליי. אני מתחנן על נפשי, אולי הפעם נעשה את זה ביחד. לשווא. אני נפרד ממנו, תופס את הנקודה הכי מרוחקת, בקצה, ממתין לגזר הדין. די לו בכך שיגמור אותי במכה אחת. ליתר ביטחון, כדאי שאבצע את חלקי כנדרש. אחרת נחזור שוב על כל המהלך. נכנע, נסוג לעמדותי, אני מבצע בדיוק את המוטל עליי. אין מה לדבר, לא פחות ולא יותר.

זה מול זה, הנה זה מתחיל. מחממים מנועים, לוחצים על הגז. הוא מאיץ, ועוד יותר, דוהר לעברי חסר מעצורים, בום! ראשי נחבט לאחור, הוא נהנה לראות אותי נהדף, מוודא שנותרתי ללא רוח חיים. "יאללה קום, ממשיכים" הוא פוקד עליי. עוד קצת, וזה נגמר.

ועכשיו, הפינאלה - "אנקונדה!" הוא צוהל. עולים על המפלצת. איבריי קשים, המעיים מתהפכים, צרחות מכל עבר. כנף הברזל, טלטול אחרון, אני מקיא את נשמת. והוא, אין מאושר ממנו. והאושר הזה שלו זה האושר שלי. אבא דמיקולו, אבא סמטוחה, איפה הוא

מתחיל ואיפה אני נגמר. אני והוא חבילה אחת, בלתי נפרדת, אין לזה סוף. לפי שעה, אני אבא טוב.

להיות הורה שונה מהוריי, להיות אבא אחר. מכל מקום, זו משאלתי, זה אסוני. רציתי עבורו כל מה שלא אני, טיפחתי כל גילוי של הבדל. כשכשל בלימודים, גימגמתי. לא נורא, בפעם הבאה. כשהיה מרכז סביבו חבורת פרחחים, משתרכים אחריו בהערצה, הבלעתי חצי חיוך. לא אחת הסתבך בקטטה. נדהם, הסתרתי קורת רוח. אגרוף, בעיטה, דם - הוא הראה את נחת זרועו, ואני התפתיתי להריע לו. מתחת לאפי, איזה עיוורון. אבא בארון וילד שעשועים, בריון.

בתנועות פנתריות הוא אורב להרפתקה. ובמיוחד, לטפס על עצים, לכופף צמרות. ילד פרא, אני מחסיר פעימה בשביעות רצון. לא יוסי ילד שלי מוצלח, לא פרח נתתי לנורית, חלילה לא בתוך תוך כרי יבער שערי. זו ילדותו הנשכחת. הם החליקו לו מהאוזן, נשמטו מחייו. אני רץ על הגשר, אין לי אופי במיל, והוא לתקוע שערים, שירים זה לחלשים. דוחה אותם בבוז, הילד הרע שבו. מה לו ולהם, מה לו ולי, הבן יקיר לי. לפעמים חולפת בי מחשבה: הוא לא שלי.

ערב יורד. שמש קופחת הסתלקה, רוח קלילה התקבלה בברכה. אורות צבעוניים נדלקו, הפארק גועש. להטוטני כדורים וטבעות, מהלכי קביים, בולעי אש. רוכלים מפתים בתפוחי עץ נוטפי אדום מסוכר. משהו לא מסתדר בקו האופק. המפלצת עומדת במקום, לא נעה, אף צרחה. משהו קרה, מהדהדת הכריזה: "קהל יקר, המתקן התקלקל, יצא מכלל שליטה. נא להתרחק, סכנה!"

מפח נפש. הוא חג סביב עצמו, עיניו זועמות. לא מן הנמנע שיפרוץ בבכי, יכה באגרופיו. ואני, לא יכול לראות אותו ככה. אם הוא בוכה, גם אני. לפתע, הוא נדלק. כמו הוזרם חשמל לעורקי מכונה כבויה. הוא מזדקף, מצביע לעבר נקודה מרוחקת, שחורה - שם! חתיכת דשא מצהיבה בירכתי הפארק, מישהו שכח, מסמורטט. "כדורגל!" הוא צוהל, ואני, נשימתי נעתקת. איום ונורא, המשחק הזה. והוא, אין מאושר ממנו. והאושר שלו, נכון.

הוא מסדר שערים, מסמן אותם באבנים גדולות. "אתה בלם וגם מגן" הוא עושה עבודת מאמן, "אני עולה להתקפה." סמוק לחיים, כולו פקעת אדרגלין, קופץ במקום כל הזמן, נע במגרש, מכדרר, בועט לשער. שוב ושוב, משחק עם עצמו, שרוי בעולמו.

הכדור נעצר לידי. אני מסתכל עליו, נושם עמוק, מרים אותו, כבד כמו סלע, אווז בו, שלא יחמוק, חזק חזק, צמוד לבטן, וכבר יורד בין הרגליים, לא להפיל, לא לפספס, שלא יברח, מרים את הרגל ובוטט.

"חתיכת בעיטה, אבא" הוא גאה בי!

הכדור ניתז מרגלי הרחק מהשער, נוחת גבוה על עץ שעמד שם מאחור. והוא כבר רץ לעברו, מטפס, תנועות גמישות, חתוליות. מדי פעם עוצר, מציץ, בודק כמה נותר לו עד לצמרת.

מהופנט, אני תוקע בו את עיניי. הוא מתקדם אל על, רק חיכה לאתגר. עוד מתקן נקרה בדרכו. טיפוס לולייני. מדי פעם נעלם מעיניי, אני לא רואה אותו. הנה, נקודה זזה בסבך. מתיישב, הוא מיטיב את התנוחה, ושולח יד לכדור. נשמתי פורחת, עוד רגע וייגע בו, "תפוס

חזק!", אני צועק לעברו בקול נאלם. לא, הענף נשבר. נפילה איטית, ארוכה, שקטה, אין-סופית. הוא צונח לקרקע.

נינוח, איבריו רפויים, פניו חיוורות. אני מצמיד אותו אליי, גוזל שנשמט, מחזיק הכי חזק שאני יכול, מנסה לעקוב אחר נשימתו, קטועה. צועק אליו, "תסתכל עליי, זה אבא כאן, רואה אותך, עיניים שלי, אנחנו משחקים".

ההשתקפות שלי באישון שלו, אני רואה אותי דרכו. אבא ובן. אני זה הוא, הוא זה אני, יחידה אחת, לא נפרדים. אבא קריקטורה, אב השנה, קבלו אותי - אבא עולמי! ועכשיו, להחזיק מעמד, לא להישבר, עיניים פקוחות לרווחה, לא יכול יותר. כמו תמיד, אני ממצמץ ראשון.